

מפקד כוחות צה"ל באזור עזה

בבית-המשפט העליון בשבתו כבית-משפט גבוה לצדק [14.10.84]

לפני הנשיא **מ' שמגר** והשופטים **מ' בייסקי**, **א' גולדברג**

צו בדבר הוראות בטחון, תש"ל-1970, קמ"מ (אזור חבל עזה) (מס' 19), 1338 - תקנות ההגנה (שעת חירום), 1945, ע"ר תוס' 2, (ע) 855, (א) 1055, תקנה 2]112 (בוטלה לגבי השטח בו חל המשפט של מדינת ישראל: ס"ח תשל"ט 76).

העתירה נסבה על צו פיקוח שהוציא המשיב, אשר חייב את העותר - חבר בארגון מחבלים - לגור במקום שנקבע בצו ולא לשנות מקום מגוריו ללא היתר בכתב מאת המשיב. עוד חייב הצו את העותר בהתייחסות יומית בתחנת המשטרה בעזה, דבר המונע בעד העותר ללמוד ביהודה ובשומרון ולקבל טיפול רפואי שם.

בית המשפט הגבוה לצדק פסק:

א. (1) במקרה דנן, אין עילה להתערבות בג"צ בשיקול הדעת של הרשות המינהלית-הצבאית המוסמכת: היא רשאית היתה לפעול על-פי המידע שבידיה, והכחשותיו של העותר, כשלעצמן, אין בהן כדי לכפות על המשיב את דחיית המידע שהיה לפניו.

(2) אין גם לומר, שהאמצעים שנקטו חרגו מבחינת טיבם ממה שיכול להתחייב בנסיבות כגון אלה.

הערות:

לריתוקו של אדם למקום מגוריו מכוח צו פיקוח ראה: בג"צ 554/81 בראנסה נ' אלוף פיקוד המרכז, פ"ד לו(4) 247.

עתירה לצו-על-תנאי. הדיון - כאילו ניתן צו-על-תנאי. העתירה נדחתה.

ל' צמל - בשם העותר,
א' בן-טובים, סגן בכיר א' לפרקליט המדינה - בשם המשיב.

= 727 =

פסק-דין

הנשיא מ' שמגר: 1. עתירה זו עניינה צו פיקוח לפי הצו בדבר הוראות בטחון, תש"ל-1970, שהוצא לגבי העותר, ואשר לפיו יהיה עליו להתגורר בחודשים 22.2.84 - 21.8.84 במחנה הפליטים שאטי בלבד ולא לשנות מקום מגוריו ללא רשות בכתב מאת המפקד הצבאי, ואשר לפיו נאסר עליו לעזוב את תחומי נפת עזה ללא רשות. כן חויב להתייצב כל יום בשעה 16.00 בתחנת המשטרה בעזה ולהימצא מרדת החשיכה ועד זריחת השמש בביתו. עקב הצו אינו יכול ללמוד באוניברסיטת ביר זית, שהיא כידוע ביהודה ושומרון, ולקבל טיפול רפואי, אותו הוא מבקש לקבל בעיר רמאללה.

בהסכמת בעלי הדין החלטנו לדון בעתירה כאילו ניתן צו-על-תנאי ואף אפשרנו להם הגשת תצהירים נוספים.

2. לאחר בדיקתו של החומר לא ראינו מקום להתערבותה של ערכאה זו כמבוקש, וזאת לא רק בשל כך שחלף ממילא הזמן שנקצב בצו הנ"ל.

לפי הנתונים, שנמסרו לבית-המשפט ואשר אמינותם לא נסתרה ולא הופרכה, הצטרף העותר בשנת 1980 לארגון מחבלים החזית הדמוקרטית - ומאז שובו מביקוריו בארצות ערב (אשר באחד מהם הצטרף לארגון הנ"ל) הוא מנהל פעילות מטעם הארגון הנ"ל, שתוארה בהודעה מטעם המשיב ובתצהיר הנוסף, שהוגש לנו עתה לפי הרשות שניתנה על-ידינו.

כפי שעולה מן ההודעה של המשיב, העותר הגיש ערר על אחד מן הצווים הקודמים לפיקוח מיוחד, ועררו נשמע לפני ועדת הערעורים בראשות נשיא בית המשפט הצבאי באזור עזה.

ועדת הערעורים החליטה ביום 4.5.84 לדחות את הערר וציינה, כי לא מצאה בטיעוני העותר ובא-כוחו עילה או טעם למתן המלצה בדבר ביטולו של הצו.

טענת המשיב היא, כי -

"7. תקיפת הפעלת שיקול הדעת שהופעל על ידי המשיב אין לה על מה שתסמוך, וזאת לאור הנימוקים שעמדו ביסוד ההחלטה להוציא את צו ההגבלה:

- (א) העותר הינו חבר בארגון טרור החזית הדמוקרטית.
- (ב) צו הפיקוח הוצא מטעמי בטחון החלטיים, על יסוד מידע מבוסס שהיה בפני המשיב.
- (ג) פעילותו החתרנית של העותר התמקדה באוניברסיטה, ומשום כך מצאו הרשויות המופקדות על הבטחון לחיוני להרחיקו באמצעות הצו מזירת פעילות זו.

= 728 =

(ד) הטעם הרפואי המובא בעתירה חסר כל בסיס עובדתי, וכשלעצמו אינו מצדיק את ביטול הצו או שינויו (בשל מתן טיפול רפואי למחלה בה טוען העותר כי לקה) דוקא לרמאללה. מה גם במשך כל החודשים שהיה תחת הצו לא נטען כי חלה הרעה במצבו וכי סבל מחוסר בטיפול רפואי מתאים.

(ה) ערר העותרים על החלטת המשיב נדחה על ידי ועדת הערעורים מנימוקים עניינים. ולאחר שהועדה הביעה דעתה כאמור לא יראה בית משפט להתערב.

(ו) הוצאת הצו נעשתה לאור פעילות העותר בעבר ולאור הסכנה הצפויה מפעילות זאת בעתיד. לפיכך היה צורך לנקוט בפעולה המניעתית של הוצאת הצו ולהעמיד את העותר תחת פיקוח מתמיד של רשויות הבטחון על תנועותיו ומעשיו".

3. כאמור, תוקפו של הצו, אשר עליו סבה העתירה, פג בינתיים, אך מן התצהיר הנוסף שנמסר לנו עולה, כי ניתן בינתיים ביהודה ושומרון צו לפי תקנה 112(2) [לתקנות ההגנה \(שעת חירום\)](#), 1945, האוסר על כניסתו של העותר לתוך יהודה ושומרון. תוקף הצו עד ליום 22.2.85.

4. לאור מהותן של הטענות, שהועלו לפנינו, לא שוכנענו, כי יש עילה להתערבותו של בית-משפט זה בשיקול הדעת של הרשות המינהלית-הצבאית המוסמכת. היא רשאית היתה לפעול על-פי המידע שבידיה, והכחשותיו של העותר, כשלעצמן, לא יכול היה להיות בהן כדי לכפות על המשיב את דחייתו של המידע שהיה לפניו. אין גם לומר, שהאמצעים שנקטו חרגו מבחינת טיבם ממה שיכול להתחייב בנסיבות כגון אלה.

אשר על-כן הייתי דוחה את העתירה ומבטל את הצו שיצא מלפנינו.

העותר יישא בהוצאותיו של המשיב בלוויית הצמדה וריבית עד לתשלום בפועל בסכום של 100,000 שקלים.

השופט מ' בייסקי: אני מסכים.

השופט א' גולדברג: אני מסכים.

הוחלט כאמור בפסק-דינו של הנשיא.

ניתן היום, י"ח בתשרי תשמ"ה (14.10.84).